

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

"1924"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *A régi, híres pesti kétlovasokat
átszervezték konflisokká*

Forrás:

Az Ujság

Bru
(Hely)

1924. 6. 14
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A régi, híres pesti kétlovasokat átszervezték konflisokká.

A legjobb kocsisok, mint sofförök. — Az egylovasok haragszanak az új konkurenciára.

Szegények lettünk, a régi, fényes Pestnek nap-nap után eltűnedeznek kedves és meghitt emlékei. Mindennap úgy érezzük, hogy valamivel megint kevesebb van a multból, mely már csak az emlékünkből él. Azoknak a sorába amiket eltemettünk és gyászolunk, most bevonulnak a régi, híres pesti kétlovasok, a büszke és gögös gummitálpas fiakkerek, melyek nem tudtak tovább dacolni a má-val, a mai időben sivár és szomorú viszonyaival.

Ott álltak a Gizella-téren és a dunaparti előkelő szálloda előtt. Egytől-százig. Ezek voltak a legjobb, legszebb, legnevezetesebb kétlovas bérkocsik. A két szürke, sárga, vagy fekete ló, türelmetlenül toporzékolt karsu lábaival a standon. A kocsis lakkos volt, tiszta, ragyogó. A legszebb magánfogatokkal versenyeztek szépségben és eleganciában. A kocsis, aki fenn trónolt a bakon, úgy volt öltözve, mint manapság egy külföldi diplomata és a lovak szerszámjai ezüstösen ragyogtak a napsütésben.

Óróm volt nézni őket. Ismeretlen, idegen utast nem is fogadtak el, megvolt a rendes, mindennapos törzs-közönségük. A kaszinó urai, a mágnások és arisztokraták, a híres színész, a diszkrét és előkelősködő kokott, a vidékről felránduló zseni. A kocsisok névszerint ismerték őket és ők névszerint ismerték a kocsisokat.

Délben, mikor a belvárosi plébánia-templomban megkondult a harangzó a budai kocsmák és a városligeti vendéglők felé robogtak. A délutáni órákban az Andrásy-uton át a zöld lombátor alatt elnyújtózó Stefánia-utra, ahol a kocsikörző volt. Itt valósággal versenyre keltek egymással, a milleniumi emléktől a Viztoronyig, aztán vissza, egy-két órán át egyfolytában. A hajnali órákban megint itt vannak, de ezeknek a hajnali kocsikörzőknek egész más közönsége van, mely az éjszakai mulatók vendégeiből és tündereiből toborzódik.

Akkor voltak igazán boldogok, amikor még ismeretlen volt a taxaméter. Az ő publikumuknak ez nem is volt fontos, hiszen béke-világ volt s ezeket a fiakkereket úgy szoktatták, dédelgették és becézgették, hogy sohasem volt veszekedés a fizetség miatt. Viszont el kell ismerni, hogy *javaroztak hitelbe is* és sohasem haragudtak, ha várakoztatták őket, vagy hosszú utat kellett tenni...

Megváltozott életünkkel és megváltozott viszonyainkkal sorsuk egyre rosszabbodott. A közönségük eltűnt, az új gazdagok saját autójukon száguldoztak, s ők árvák, elhagyatottak lettek. A kocsikörző eltűnt, s a hajnali, Stefánia-uti fiakkerezésnek is vége szakadt. A híres, nevezetes pesti kétlovasok is mintha megkoptak volna egy kicsit az utolsó években, a lovak lesóványodtak és veszedelmesen kezdtek hasonlítani mostohatestvéreikhez, a csontos, dögögő és busan, lehorgasztott fővel kocogó pesti konflislovakhoz.

A konflis olcsóbb volt, a fiakkerek naphosszat tétlenül álldogáltak a standokon, s akkor megkezdődtek az átszervelések. A legjava legtovább húzta. Az egytől-százig számozottak még dacoltak. Tengődve, megrokkantán, de a régi hirnév és a régi nimbusz hagyományait őrizgetve még fel-fel tüncdeztek, de hol voltak már az címült időktől!...

A napokban aztán eltűntek ezek a legnevezetesebbek is. *Persze nem mind, de a javarésze, s akik megmaradtak, érzik, hogy ha nem javulnak a viszonyok, lassan-lassan hasonló sorsra jutnak ők is.* A mult héten újból negyven büszke kétlovas kocsi elől fogták ki az egyik paripát, a bérkocsis gazdák legényeik nagy részét elbocsátották a szolgálatból, s ezekből sofförök lettek. A gépkocsi-vezető mesterséget kitanulták, s a főváros sofför-igazolványt adott nekik. Ma is itt élnek még, a pesti utcán, de a gyepőlőszára helyett kormánykeréket tartanak egykor fehérkesztyűs és szürkekesztyűs kezeik között. Egy részük más foglalkozást keresett, de a legjobb kocsisok nem tudtak megválni attól, amibe beleszoktak, hogy a pesti utca forgalmának közkatónái legyenek.

A leszerelt kétlovas-kocsik természetesen szebbek, mint a rozoga konflis-bárkák. A kerekeken gummitálp feszül és valahogy megőrizték a multból a régi fény és pompa maradványait és a tisztaságot. A lovak is jobbak, a vén, kiöregedett konflis-lovaknál. *S a közönség, melynek dolga végeztével még kedve van és pénze van kocsin járni, — inkább ezeket választja ki az utazásnál.* Tíz-tizenöt egylovas áll a standon s ha vendég akad, az biztosan kiválasztja a legjobb járasú „paripát”, a leg-gondozottabb kocsit.

Ezért van az, hogy a mindenkori konfliskocsisok nagyon haragszanak az „ujakra”, azokra, akik átszerelték. Ragaszkodnak a rendőrségi előíráshoz, hogy az államáról mindig az első, a „soros” kocsis indul. És az élet mostohasága által legradált, ex-kétlovasok nem tudnak veszekedni. Ők a mai Pest konflis-világának arisztokratái, akik annyi sok más emberrel, mindnyájunkkal együtt, várják az idők jobbrafordulását...